

[Aage Henriksen.]

er konstitutionel-monarkisk, hvilket vil sige, at Kongen udnævner sine Ministre, og at Lovene vedtages af et Parlament, saaledes at Kongemagten er begrænset af de Parlamentet underlagte Beføjelser. I 1920 benyttede vor nuværende Konge sig af den i alle Stater anerkendte Nødretsgrundsætning til at opløse en Regering, som hvilede paa Folketingets Flertal. Vi har altid anerkendt Nødretsgrundsætningen, men meget tyder paa, at den højtærede Statsminister er af en anden Opfattelse og paa dette Punkt i aaben Modstrid med Landets første Jurist, Højesteretspræsident Troels G. Jørgensen. Værre endnu er det maaske, at den højtærede Statsminister er i Modstrid med sig selv, da han har stemt for en Række Love, hvis Grundlovmæssighed alene finder Hjemmel i Nødretsgrundsætningen. Mon ikke det snarere er saadan, at de Partier, der støtter Regeringen, føler, at de er i Strid med Landets forfatningsmæssige Grundlag, fordi de har følt sig foranlediget til at anvende den Nødretsgrundsætning, over for hvilken man kun havde Haan tilovers, naar den anvendtes i andre Stater?

Det er heller aldrig paastaet om os, at vi har fremsat Udtalelser som, at der skulde ligge Lig i Danmark i den politiske Strid. Vi har tværtimod Gang paa Gang ønsket at slaa fast, at Nationalsocialismen ikke er en Trusel mod Folket, men en Opfordring til Folket, og at Nationalsocialismen ikke kan sejre i Staten, før den har sejret i Folket. Dette fastholder vi stadig.

Svend E. Johansen: Da jeg jo ikke er Deltager i det Samarbejde, der finder Sted mellem Regeringen og en Række Partier, rammer Statsministerens Udtalelser i Aabningstalen ogsaa min Person og den Gruppe, jeg tilhører. Jeg forstaar ikke, hvorfor man er saa ivrig for at danne et Skel mellem Partierne paa Rigsdagen, hvorfor man nu som ogsaa tidligere efter Statsministerens Udtalelser har skelnet mellem de Bevægelser, der bygger paa Landets forfatningsmæssige Grundlag, og modsætningsvis altsaa dem, der ikke gør det. Som det allerede er nævnt, har ethvert Medlem af dette høje Ting efter sit Valgs Godkendelse underskrevet en Erklæring om at ville overholde Grundloven. Saa længe det modsatte ikke er bevist om noget af dette Tings Medlemmer, maa denne Erklæring staa til Troende, og saa er det ubilligt at drage dette Skel mellem forfatningstro Medlemmer og ikke-forfatningstro Medlemmer.

Jeg kunde i øvrigt have Lyst til at pege

paa den Kendsgerning, at der i Virkeligheden ikke er nogen af os i denne Sal eller i det andet høje Ting, der befinder sig paa Forfatningens Grund, og dette har ganske naturligt sin Aarsag deri, at vi siden den 9. April 1940 har levet under Forhold, hvor Forfatningen, det vil sige Grundloven af 5. Juni 1915, har været suspenderet. Naar der derfor skal være Tale om dem, der bygger paa Landets forfatningsmæssige Grundlag, maa vi søge disse Bygmestre uden for dette og det andet høje Ting.

Vi lever under en Undtagelsestilstand, hvad der afspejler sig paa næsten alt, hvad vi foretager os her i Landet, derom kan der givetvis ikke diskuteres. Jeg vil blot pege paa den Ting, at man efter Regeringens Rekonstruktion i Juli Maaned 1940 oprettede et Partiernes Samarbejdsudvalg, det saakaldte 9 Mands Udvalg, der uden Grundlag i Forfatningen eller i Praksis er skudt ind mellem Regeringen og Rigsdagen som et Led i Lovgivningsarbejdet. Det er i hvert Fald afgjort stridende mod Forfatningens Aand, fordi det i sin praktiske Konsekvens betyder, at de Lovforslag, Regeringen beslutter sig til at fremsætte for det høje Ting, først passerer en Instans, hvor de behandles, analyseres, undersøges og afpudses, inden de forelægges for Tingets Medlemmer. Derved skaber man en Forskel mellem de forskellige Partier paa Rigsdagen med Hensyn til Behandlingen af de Lovforslag, der kommer frem, idet de Partier, der ikke deltager i Samarbejdet, holdes uden for Kendskab til de Motiver, der maatte ligge til Grund for Lovforslaget, og den Behandling, der bliver dem til Del her i Tinget, bliver i Realiteten kun en Skinbehandling.

En anden Ting, der viser, at de samarbejdende Partier ikke befinder sig paa Forfatningens Grund, har vi i Kommunistloven af 22. August 1941. Skulde vi holde strengt paa Forfatningens Bestemmelser, saaledes som bl. a. Foreningsfriheden er knæsat i vor Grundlovs § 85, vilde det ikke have været muligt for os at gennemføre denne Lov. Lovens Bestemmelse om, at Personer kan tages i Forvaring, saaledes som det er udtrykt i § 2, strider direkte mod Grundlovens § 78, hvor Retssikkerheden betrygges. Ganske vist har Højesterets Præsident sagt god for Loven, men en anden fremragende Jurist, Dommer Knox, har nu rejst Spørgsmaalet igen, og han hævder, at Loven er forfatningsstridig, og at dette bør man se i Øjnene.

Nu vil man sige, det vil vi alle sammen sige, fordi Loven blev vedtaget enstemmigt: